

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Ing. H. K.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. OD 192/19-2/67.1/19042/NL KULK 28630/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 6. 2020, č. j. 31 A 7/2019 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Turnov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 10. 4. 2015, č. j. OD/18/11015/RDC, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti provedeným záznamům bodů v bodovém hodnocení řidičů, zejména proti záznamu, kterým žalobce dosáhl 12 bodů. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. OD 438/18-4/67.1/18111/NL KULK 56343/2018. Městský úřad v rámci nového projednání věci

vyzval žalobce k doložení výsledku přezkoumání bloku na pokutu na místě zaplacenou, série AC/2017, číslo bloku C0772654, ze dne 2. 2. 2018, kterým žalobce dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 31. 7. 2018 městský úřad obdržel sdělení Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 14. 6. 2018, č. j. KRPL-33987-9/ČJ-2018-1800DP, z něhož vyplynulo, že uvedený pokutový blok zachycuje zjištění Policie ČR při silniční kontrole dne 2. 2. 2018 a je způsobilým podkladem pro zápis bodů v bodovém hodnocení řidičů. Dne 7. 8. 2018 městský úřad vydal pod č. j. OD/18/22095/RDC rozhodnutí, kterým zamítl námitky žalobce a provedený záznam bodů potvrdil. Také toto rozhodnutí bylo následně žalovaným zrušeno (rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018, č. j. OD 958/18-2/67.1/18269/NL KULK 88007/2018) s odůvodněním, že žalobci nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Poté, co bylo městskému úřadu doručeno dne 29. 11. 2018 vyjádření žalobce ve věci, vydal městský úřad dne 4. 12. 2018 pod č. j. OD/18/34497/RDC rozhodnutí, kterým opětovně námitky žalobce zamítl a provedený záznam bodů potvrdil. Odvolání žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítl.

[2] Žalobce naposledy uvedené rozhodnutí napadl žalobou, v níž namítal, že se žalovaný nevypořádal s předloženými důkazy v podobě rozhodnutí jiných správních orgánů (konkrétně Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), z nichž vyplývá, že správní orgán se v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů zabývá jednotlivými podklady pro provedený záznam. Pokud tedy v nyní posuzované věci žalovaný rozhodl odlišně, došlo k porušení žalobcova legitimního očekávání. Žalobce dále u všech pokutových bloků zpochybnil jejich způsobilost pro záznam bodů. Dle jeho názoru nebyla v pokutových blocích přesně označena osoba přestupce, doba a místo spáchání přestupku, nebylo dostatečně popsáno přestupkové jednání a chybně měla být uvedena i právní kvalifikace jednání. Dle žalobce rovněž nebylo zřetelně uvedeno, zda se jednalo o zavinění nedbalostní či úmyslné, jaká měla být výše uložené sankce, kde a kým bylo rozhodnutí vydáno, nebyl zřejmý ani podpis přestupce.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Neshledal, že by v nyní projednávaném případě správní orgány postupovaly odlišně, než je obvyklou praxí, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro záznam bodů z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. Správní orgány detailně hodnotily každý jednotlivý případ, jak vyplynulo z podkladů založených ve správním spisu a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Krajský soud doplnil, že žalobcem zmiňované rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (ani žádné jiné rozhodnutí) nebylo přílohou doplněného odvolání.

[4] Krajský soud zároveň ověřil, že na všech pokutových blocích je uvedeno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo nebo datum narození, adresa místa pobytu a ověření totožnosti dle řidičského průkazu. Na všech pokutových blocích je připojen podpis žalobce s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokutové bloky obsahují nejen místo spáchání přestupku, ale i dobu jeho spáchání (uvedením času s přesností na minuty). Nechybí ani konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, které bylo řidičem vozidla porušeno, stejně jako maximální povolená rychlost a rychlost vozidla přestupce v případě překročení maximální povolené rychlosti;

pokračování

odpovídající specifikace přestupkového jednání byla v pokutovém bloku obsažena také v případě neřízení se světelnými signály na pozemní komunikaci. Rovněž ze způsobu uvedení právní kvalifikace bylo dle krajského soudu zřejmé, která ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž předně upozorňoval na povinnost orgánů veřejné moci řádně svá rozhodnutí odůvodňovat. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že by krajský soud mohl převzít chybný názor žalovaného a že by zásada legitimního očekávání zaručovala rovnost toliko při posuzování případu stěžovatele s případem shodného obsahu. Dle názoru stěžovatele pouhá podobnost případu postačuje k tomu, aby správní orgán nemohl ve věci rozhodnout odlišně. Stěžovatel připustil výjimky ze zásady legitimního očekávání, ovšem ty dle jeho názoru musejí být v rozhodovací praxi správních orgánů řádně odůvodněny.

[6] Stěžovatel namítal, že již v podaném odvolání proti rozhodnutí o námitkách zpochybňoval způsobilost jednotlivých podkladů, z nichž městský úřad vycházel, pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný se však věnoval pouze oznámením o spáchání přestupků, která je třeba vždy porovnat s rozhodnutími, jichž se týkají. Také z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být jasné, čeho se přestupce dopustil a jakou povinnost stanovenou zákonem porušil. Argument, že podpisem bloku vyslovil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, považoval za nesprávný. Ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům stěžovatel posléze uplatnil totožné námitky, které vznesl již v podané žalobě a jejichž obsah Nejvyšší správní soud rekapituloval výše.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění vydaného rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve na tomto místě připomíná, že usnesením ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 As 174/2019 - 25, byla v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předložena rozšířenému senátu k posouzení a rozhodnutí otázka, zda se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu uplatní koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, zda je správní orgán provádějící záznam bodů v registru řidičů povinen věcně posoudit veškeré námitky vytykající podkladovému rozhodnutí či pokutovému bloku nejrůznější vady, nebo se musí věcně zabývat jen takovými námitkami, jejichž opodstatněnost by bránila provedení záznamu odpovídajícího počtu bodů v registru (a které zároveň nebylo možné řešit v jiném řízení); a zda si správní orgán musí opatřit originály pokutových bloků za účelem věcného posouzení námitek proti nim i v případě, že jde o námitky důkazně nepodložené, paušálně formulované a uplatňované šablonovitě.

[9] Z toho důvodu proto v nyní souzené věci zvažoval, zda není na místě řízení v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušit a vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu ve

věci sp. zn. 6 As 174/2019. Dospěl k závěru, že tak v dané věci činit nemusí. V nyní projednávaném případě si městský úřad vyžádal ověřené kopie všech pokutových bloků (bloků na pokutu na místě zaplacenou), řádně je posoudil a vytýkané vady neshledal. Totéž následně učinil i žalovaný. Lze tedy uzavřít, že výsledek řízení ve věci předložené k rozhodnutí rozšířenému senátu nemůže mít žádný vliv na rozhodnutí v nyní souzené věci. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání bez nutnosti řízení přerušit.

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), na kterou byl ostatně zástupce stěžovatele již v minulosti v jiných věcech upozorněn (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016 - 44, či ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 190/2017 - 45), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti tak do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí také o jednotlivých stížních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti náležitě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí krajského soudu napadá.

[12] V nyní souzené věci stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě jen zopakoval svou žalobní argumentaci, ačkoli mu krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, že jeho výtky vůči pokutovým blokům jsou neopodstatněné a že vadami, na které stěžovatel v žalobě upozorňoval, pokutové bloky netrpí. Namísto toho, aby stěžovatel na tyto závěry krajského soudu v kasační stížnosti zareagoval, zopakoval svá žalobní tvrzení a opětovně namítá, že pokutové bloky zákonné náležitosti nesplňují.

[13] Takové pojetí kasační stížnosti neodpovídá smyslu kasačního přezkumu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38. V něm Nejvyšší správní soud připomněl, že „*kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatele mu byla poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným*“. Způsob, jakým kasační stížnost koncipoval zástupce stěžovatele - tedy v podobě pouhé rekapitulace žalobních bodů - neodpovídá smyslu kasační stížnosti a neodpovídá ani smyslu povinného advokátního zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Zároveň, jak bylo uvedeno výše, předurčuje způsob, jakým budou uplatněné kasační námitky soudem vypořádány.

[14] Vzhledem k tomu, že podle - stěžovatelem nijak nezpochybněných - závěrů krajského soudu, které Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné opakovat (shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 - 42),

pokračování

kdy nadto konkrétní výtky stěžovatele vůči pokutovým blokům ani neodpovídají jejich skutečnému obsahu, Nejvyšší správní soud pouze stručně konstatuje, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel nečinil sporným, že jednotlivé přestupky spáchal, pouze napadal způsob záznamu přestupků v pokutových blocích. Městský úřad si na základě námitek stěžovatele vyžádal jejich kopie (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS), řádně je posoudil a stěžovatelem vytýkané vady neshledal. Totéž následně zopakoval i žalovaný a krajský soud, kteří dospěli ke shodnému závěru, že se námitky stěžovatele zcela míjejí s tím, co je v pokutových blocích skutečně uvedeno, a nejsou tedy důvodné. Rovněž Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil správnost učiněných zjištění krajského soudu a závěrů, že pokutové bloky netrpí žádnými vadami, a tedy byly způsobilým podkladem pro záznam do bodového hodnocení řidičů (podrobně k požadavkům na náležitosti pokutových bloků srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20).

[15] K námitce stěžovatele stran legitimního očekávání Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel až k podané žalobě (nikoli k odvolání, jak správně podotkl krajský soud) připojil tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a jedno rozhodnutí Městského úřadu Písek. V žalobě upozornil, že prvně jmenovaný správní orgán se v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů zabýval jednotlivými podklady pro provedení záznam a Městský úřad Písek dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení řidiče odmazal. V nyní projednávané věci žalovaný (stejně jako Krajský úřad Moravskoslezského kraje v rozhodnutích připojených k žalobě) zkoumal k námitkám stěžovatele podklady (pokutové bloky) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů do registru řidičů, tj. zda obsahují veškeré náležitosti a informace potřebné k jednoznačné identifikaci přestupků. Pouhá skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje v rozhodnutích předložených stěžovatelem shledal některé bloky nezpůsobilými, nezakládá právo stěžovatele na to, aby v jeho případě bylo rozhodnuto stejně, jednalo-li se o odlišné skutkové situace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 123/2018 - 35). Vady pokutových bloků přezkoumané správními orgány odlišnými od žalovaného, na které stěžovatel odkazoval, dosahovaly intenzity nezákonnosti (zcela chyběla právní kvalifikace přestupku, z popisu jednání nebylo zřejmé, čeho se přestupce měl dopustit apod.). V nyní projednávané věci však k takovým vadám (pochybením správního orgánu) nedošlo. Pokutové bloky vyhovují kritériím stanoveným zákonem a sama skutečnost, že jiný správní orgán v jiném správním řízení týkajícím se jiného stěžovatele dospěl k závěru, že jiný pokutový blok nebyl způsobilým podkladem pro záznam bodů, nemůže mít bez bližší specifikace, v čem spočívá podobnost s nyní posuzovanou věcí, žádnou relevanci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 366/2018 - 40, či rozsudek ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 190/2017 - 45).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce (stěžovatel) nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu